

Arrest

nr. 255 219 van 28 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guillemínlaan 35/a
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. ZAGNOUN *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine en afkomstig uit Bagdad. Op 2 augustus 2015 heeft u samen met uw man A.H.M.A.T. (O.V. X) uw land van herkomst verlaten. Op 3 september 2015 heeft u samen met uw man in België een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend.

Julie haalden aan dat de broer van uw man, Hu., die lid was van het Mehdi-leger, op 27 augustus 2014 werd gedood door leden van Daesh. Vervolgens kwamen leden van het Mehdi-leger naar uw man en diens andere broer Ha. met de vraag of iemand van het gezin zich bij hen zou aansluiten. Uw man en zijn broer weigerden dat en uw man werd korte tijd later ontslagen op zijn werk nadat zijn werkgever door het Mehdi-leger onder druk was gezet. Een week à tien dagen later kwamen ze nog eens bij uw

man langs met de vraag zich bij hen aan te sluiten. Er ontstond een woordenwisseling en er werden bedreigingen tegen uw man en diens broer geuit. Hierop

gingen jullie elders in Bagdad in de al Shorta-wijk bij een oom wonen. De levensomstandigheden waren er niet gemakkelijk waardoor jullie uiteindelijk bij een tante van uw man in dezelfde wijk gingen wonen. Op 1 maart 2015 kochten jullie een huis in de al Tarath-wijk in Bagdad en op 15 april 2015 trokken jullie in dit huis. Op 13 juli 2015 kwamen leden van het Mehdi-leger opnieuw bij jullie thuis langs. Uw man en diens broer waren toen niet thuis maar hun familieleden werden bedreigd omdat zij zich niet bij de milities hadden aangesloten. Hierna bleven jullie nog twee weken in de al Shorta-wijk bij een oom.

Op 1 augustus 2015 reisde u samen met uw echtgenoot en schoonbroer Ha. per vliegtuig naar Erbil. Via Turkije kwamen jullie naar Griekenland. Uw schoonbroer Ha. trok naar Finland waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Via de Balkanroute reisde u met uw man naar België waar jullie op 3 september 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming indienden.

Begin maart 2016 werd uw schoonvader door leden van het Mehdi-leger vermoord omdat geen van zijn zonen zich bij hen had aangesloten.

Op 31 oktober 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor wat betreft het verzoek van u en uw man. Jullie dienden beroep in tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) die de beslissingen vernietigde bij arrest nr. 186 606 van 9 mei 2017. Er vond een nieuw persoonlijk onderhoud plaats voor u en uw man op het CGVS. Op 18 oktober 2017 nam het CGVS opnieuw beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jullie gingen opnieuw in beroep tegen deze beslissingen maar op 13 juli 2018 bevestigde de RVV de meest recente beslissingen van het CGVS bij arrest nr. 206 785.

Zonder naar jullie land van herkomst te zijn teruggekeerd dienen jullie op 22 augustus 2018 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. Hierbij houden jullie vast aan jullie vorige verklaringen en leggen jullie nieuwe documenten neer, met name een klacht die werd ingediend tegen uw man en zijn broer Ha. door een leider van Asa'ib Al Ahl Haq en arrestatiebevel dat voortvloeit uit de klacht.

Op 31 oktober 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de beslissing tot de niet-ontvankelijkheid voor wat betreft het volgend verzoek van u en uw man aangezien werd vastgesteld dat er geen nieuwe elementen in jullie dossier aanwezig waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat jullie als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking kwamen. Jullie gingen opnieuw in beroep tegen deze beslissingen maar op 15 mei 2019 bevestigde de RVV de meest recente beslissingen van het CGVS bij arrest nr. 221 195.

Nadat uw beroep door de RVV verworpen werd, vertrok u samen met uw echtgenoot naar Duitsland om daar opnieuw een asielaanvraag in te dienen. Jullie verbleven er samen in het opvangcentrum van Halbstadt. Uw asielaanvraag werd echter logischerwijs door de Duitse autoriteiten geweigerd omwille van de Dublin-procedure en men bracht u er bijgevolg van op de hoogte dat u en uw echtgenoot terug naar België zouden worden gerepatriëerd. Uw echtgenoot wou desondanks het bevel tot uitzetting in Duitsland blijven. Nadat u zich echter nachtenlang opgejaagd voelde door de politie, was de maat voor u vol en besloot u dat u wel naar België terug zou keren. U en uw echtgenoot hadden hierover een aantal discussies en uw echtgenoot waarschuwde u dat als u zou vertrekken, hij jullie familie in Irak op de hoogte zou brengen dat u hem zonder zijn toestemming hebt achtergelaten.

Na een aantal maanden in Duitsland te hebben verbleven, kwam u alleen terug naar België en diende u op 9 oktober 2019 een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. Hierbij haalt u aan dat u, sinds u uw man achterliet in Duitsland, vreest voor eerwraak van uw familie in Irak. U heeft namelijk telefonische contacten met uw schoonzus in Irak gehad en zij vertelde u dat uw echtgenoot de familie in Irak op de hoogte had gebracht en dat zowel uw schoonfamilie als uw eigen familie niet accepteerden dat u uw man had achtergelaten en zij u bij terugkeer zullen vermoorden.

U legt geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient beklemtoond te worden dat de eerste verzoeken om internationale bescherming, die u en uw echtgenoot indienden, op 18 oktober 2017 werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. De beslissing van 18 oktober en haar motieven werden in beroep bevestigd door de RvV. Het arrest van de RvV heeft kracht van gewijsde. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de hiertoe wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg restten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er nieuwe elementen aanwezig zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergrootte dat u voor internationale bescherming in aanmerking kwam.

Het volgend verzoek om internationale bescherming, dat u en uw echtgenoot indienden, werd op 31 oktober 2018 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet-ontvankelijk verklaard. Het gegeven dat jullie naar aanleiding van dit volgend verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalden die volledig in verband stonden met iets dat op geen enkele wijze als aangetoond werd beschouwd, waren niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. De beslissing van 31 oktober en haar motieven werden in beroep bevestigd door de RvV. Het arrest van de RvV heeft kracht van gewijsde. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de hiertoe wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw volgend verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er nieuwe elementen aanwezig zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergrootte dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig dossier is er geen dergelijk element voorhanden.

U haalt momenteel namelijk aan dat u vreest om in Irak het slachtoffer van eerwraak te worden. Meer bepaald zegt u dat u door uw familieleden vermoord zal worden omdat zij te weten kwamen dat u uw echtgenoot in Duitsland hebt achtergelaten en zo de eer van de familie geschonden hebt (CGVS, p. 7-8).

Om te beginnen merkt het CGVS op dat uw vrees voor eerwraak eerder een opportunistisch karakter heeft. Nadat uw verzoeken om internationale bescherming meermaals geweigerd werden, doet het namelijk de wenkbrouwen fronsen dat u (1) plots uit Duitsland van uw man wegloopt zonder effectief een scheiding aan te vragen (CGVS, p. 4), (2) uw echtgenoot verlaat zonder voorgaand enige relationele problemen met hem gehad te hebben (CGVS, p. 7), én (3) hem verliet zonder zwaarwichtige aanleiding – meer bepaald omwille van jullie meningsverschil over het al dan niet in Duitsland blijven – maar desondanks zweert dat u nooit meer met hem zou willen samen komen (CGVS, p. 9-10). Het lijkt echter weinig plausibel dat u door weg te gaan van uw man, terwijl u er klaarblijkelijk van uitging dat u hierdoor alle banden met uw familie zou verbreken, de eer van uw familie op het spel zou zetten en hierdoor vreest vermoord te worden (CGVS, p. 4, 10), goed wetende dat u in België evenmin veel kans

maakt op een erkenning. Gezien uw initiële vrees niet geloofwaardig werd bevonden, rijst de vraag wat uw motief dan moet geweest zijn om terug naar België te vertrekken.

Dit sterke vermoeden van opportunisme wordt verder bevestigd door wat u eerder in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingszaken (DVZ) aangaf, namelijk dat: "We willen een verblijfsvergunning hebben, we willen ons hier settelen," (rubriek 23), wat indicatief is voor het feit dat een toekomstige hereniging met uw man weldegelijk tot uw opties behoort. Wanneer u tijdens het gehoor geconfronteerd werd met deze vaststelling, beweert u kortweg dat u dat nooit gezegd zou hebben bij DVZ (CGVS, p. 9). Desalniettemin concludeert het CGVS dat u daarmee uw DVZ-uitspraak niet afdoende weerlegt en het in dit geval niet zomaar om een foute vertaling, foutieve notering of dergelijke gaat, maar het in casu eerder een verspreking van uw kant betreft. Logischerwijs ondermijnt dergelijke uitspraak de algemene geloofwaardigheid van uw relaas en uw beweerde profiel van alleenstaande, gescheiden vrouw.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat u omwille van de door u verklaarde redenen effectief van uw man bent weggegaan en er de facto van wil scheiden, quod non, dient vooreerst opgemerkt te worden dat het CGVS het gegeven dat gescheiden vrouwen in Irak in bepaalde omstandigheden het risico lopen om het slachtoffer te worden van eerwraak an sich niet betwist. Het CGVS stelt echter wel vast dat eerwraak in het geval van een scheiding tussen man en vrouw niet langer d'office wordt uitgevoerd en er sowieso een toename is van het aantal echtscheidingen in Irak en dit ook steeds meer door families aanvaard wordt (zie **COI Focus Irak – Gescheiden vrouwen** in uw administratief dossier). Logischerwijs volgt hieruit de conclusie dat uw stelling dat u bij terugkeer sowieso het slachtoffer zal worden van moord door uw familie, niet zomaar aangenomen kan worden.

Bijgevolg is het aan u om de beweerde bedreiging van uw familie in Irak aannemelijk te maken, waarin u niet slaagde.

Zo stelt het CGVS vast dat u geen ernstige pogingen hebt ondernomen om een oplossing te vinden voor uw benaderde positie als gescheiden Irakese vrouw, wat de geloofwaardigheid van uw vrees verder ondermijnt. Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds u uw man verlaten hebt enkel contact hebt gehad met uw schoonzus en uw schoonmoeder en blijkt dat uw schoonzus begrip voor uw situatie opbracht alsook haar echtgenoot. Van uw schoonmoeder hoorde u dan weer dat het niet past dat een vrouw haar man zonder toestemming verlaat en dat zij had gehoord dat uw broers u willen vermoorden (CGVS, p.6, 8-10). Echter blijkt evenzeer dat u nooit contact met uw familie heeft gehad of opgenomen hetgeen toch de wenkbrauwen doet fronsen. Dat u in de door u geschetste context niet minstens geprobeerd hebt de situatie aan uw broers en uw familie uit te leggen is weinig aannemelijk noch het feit dat uw broers of een ander (mannelijk) familielid u nooit rechtstreeks gecontacteerd hebben indien zij u daadwerkelijk willen vermoorden omwille van het schenden van hun eer (CGVS p.6, 8-9). Eveneens werd door u niet de minste poging tot bemiddeling ondernomen en toen u gevraagd werd of uw schoonzus – die begrip opbracht voor uw situatie ondanks dat zij de zus is van uw echtgenoot – u misschien niet kon bijstaan om te bemiddelen met de andere familieleden, antwoordde u telkens eenvoudigweg dat vrouwen niets waard zijn in Irak en hun mening niet telt (CGVS, p. 9-10). Dergelijk gebrek aan inspanningen om minstens uw situatie aan uw familie uit te leggen teneinde op eventueel begrip te kunnen rekenen noch het gegeven dat u geen enkele poging ondernam tot bemiddeling via tussenpersonen komt weinig overtuigend over in het licht van uw vrees om door uw familie vermoord te worden. Daarnaast komt het sowieso al weinig aannemelijk over dat u nooit rechtstreeks bedreigd werd door uw familie indien zij u daadwerkelijk willen vermoorden.

Tot slot kan worden opgemerkt dat u geen enkel document neerlegt om de bovengenoemde vaststellingen te weerleggen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>), en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance/>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl/>; en de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van**

20 maart 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl/> blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder. Het aantal veiligheidsincidenten kende in 2018 een daling ten opzichte van het jaar voordien, een trend die in 2019 aanhield. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is sinds de overwinning op ISIS sterk gedaald. Voor 2019 wordt het beeld sterk beïnvloed door het geweld dat plaatsvond in de context van de grootschalige betogingen, waarbij in het najaar veel slachtoffers vielen (zie infra).

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

In 2019 en begin 2020 werd de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad gekenmerkt door drie op elkaar inwerkende ontwikkelingen. Het gaat om de daling van het geweld dat kan worden toegeschreven aan ISIS; de demonstraties tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek die het politieke leven in de hoofdstad sinds oktober 2019 domineren; en de toename van de spanningen tussen Iran en de Verenigde Staten met als hoogtepunt de droneaanval op de bevelhebber van de Iraanse Republikeinse Garde, Qassem Soleimani, en het adjunct-hoofd van de PMF, Abu Mahdi al- Muhandis.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' in de periode van 2018 tot begin 2020 beperkt gebleven. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIS nog wel in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad maar de dreiging die uitgaat van de organisatie is steeds verder afgenomen. Het maandelijkse aantal veiligheidsincidenten dat in de provincie plaatsvond en kan worden toegeschreven aan ISIS, is sinds begin 2018 sterk gedaald en was gedurende 2019 relatief stabiel op een laag niveau. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIS vindt plaats in de Baghdad Belts al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-

2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Een van deze aanvallen betrof een raketaanval op een mediabedrijf in het district Karrada waarbij een burger om het leven kwam.

De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt doelgericht van aard is. Vanaf begin oktober 2019 viel de overgrote meerderheid van de burgerdoden in Bagdad bij de confrontaties die tijdens de betogingen plaatsvonden, en in aanvallen op betogers en activisten buiten de eigenlijke protesten. Het aantal burgerdoden dat in 2019 in de provincie viel buiten de context van de betogingen lag lager dan in 2018.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2019 1.414.632 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4,5 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. De terugkeerratio naar de provincie Bagdad bedroeg eind 2019 69 %. Soennitische Arabieren vormden 89% van de teruggekeerde ontheemden. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheden, een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etno-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als een reden om niet terug te keren.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. v. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling beroept verzoekster zich in een eerste middel op de schending van "het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing", "artikel 62 van de Vreemdelingenwet", "artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

Verzoekster onderbouwt het middel als volgt:

"A. Nieuwe elementen/feiten.

Verzoekende partij verbaast zich over het feit dat het verlaten van haar echtgenoot en het daaruit volgend risico op eerwraak door het CGVS niet als een nieuw element/feit wordt beschouwd. Verzoekende partij nodigt het CGVS uit om aan te geven waar en wanneer in de voorafgaande procedure eerwraak als gevolg van verlating van haar echtgenoot aan bod is gekomen.

B. Onderzoek door CGVS.

Verzoekende partij is zich bewust van het feit dat het CGVS mbt de nieuwe feiten/elementen over een appreciatiebevoegdheid beschikt maar dan nog kan het Commissariaat zich er niet toe beperken te stellen dat dat verklaringen van verzoekende partij ongeloofwaardig of opportunistisch zijn zonder dat een daadwerkelijk onderzoek wordt gevoerd naar de nieuw aangevoerde elementen/feiten. Een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwisten (RvV 18 januari 2017, nr. 180.892) heeft in deze de noodzaak van een daadwerkelijk onderzoek van de nieuwe elementen/feiten erkend en gesteld dat bij

afwezigheid hiervan de beslissing van het CGVS een schending vormt van de materiële motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij wenst ook de aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vestigen op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 19 januari 2016, M.D. en M.A. / België, T. Vreemd. 2016, 253) waarin België veroordeeld werd wegens schending van artikel 3 EVRM omwille van de wijze waarop een volgend verzoek werd beoordeeld door het toen nog bevoegde DVZ en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder de vorige procedure geldend voorafgaand aan de wijziging van 8 mei 2013. Het Hof was van oordeel dat, indien bij een beslissing waarbij de gegevens niet als nieuw worden beschouwd, het gevolg is dat het verzoek om internationale bescherming niet inhoudelijk wordt onderzocht bijgevolg ook niet het risico van een uitwijzing naar het land van herkomst (in casu Rusland) werd onderzocht. Aldus verbergt het onderzoek naar de nieuwe aard van de gegevens het onderzoek naar de evaluatie van het risico van de uitwijzing van verzoekers naar Rusland.

Verzoekende partij is van oordeel dat in haar zaak het onderzoek naar het nieuwe element/feit gebeurd is op een te restrictieve wijze, terwijl van de overheid, ten gevolge van het absoluut karakter van artikel 3 van het EVRM en de onomkeerbare aard van de schade geleden als de vrees voor eerwraak zou uitgevoerd worden, een zo nauwlettend en nauwkeurig ("attentif et rigoureux") onderzoek gegrond op artikel 3 EVRM zich opdringt. Zulk onderzoek moet elke twijfel over de ongegrondheid van een verzoek om internationale bescherming uitsluiten, ongeacht de bevoegdheid van de instantie die de controle uitvoert.

Verzoekende partij wenst vooreerst op te merken dat het niet getuigt van een door het Hof voor de Rechten van de Mens vereiste instelling om een "attentif et rigoureux" vereist onderzoek uit te voeren als het CGVS niet eens wacht op de bemerkingen van verzoekende partij bij de notities van het persoonlijk onderhoud van 31/08/2020. Het persoonlijk onderhoud vond plaats op 31/08/2020. Een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd toegestuurd op 30/09/2020. De beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming werd toegestuurd op 30/09/2020. Infra zal in dit verzoekschrift gewezen worden op enkele van de belangrijkste verbeteringen die verzoekende partij wou aanbrengen.

Zoals blijkt uit notities van het persoonlijk onderhoud van 31/08/2020 (zie p. 9) stelde zich een vertaalprobleem dat leidde tot misverstanden over een woord dat nu eens vertaald werd als "schoonmoeder " en dan weer als " schoonzus ". Blijkbaar had de tolk moeite met de " Iraakse versie van het Arabisch" van de verzoekende partij en is er geen zekerheid of de vertaling naar het Nederlands correct verlopen is. Het is evenmin uit te sluiten dat vertaalproblemen hun oorzaak vinden in het feit dat Mevrouw A.T. , laaggeschoold als ze is en opgevoed in een lokaal dialect, zichzelf in het " klassiek Arabisch" slechts gebrekkig kan uitdrukken.

Zo stelt Mevrouw A.T. dat ze tijdens het onderhoud gesteld heeft dat ze tijdens het verblijf in Duitsland met familie en schoonfamilie contact had en het met hen gehad heeft over haar voornemen om Duitsland desnoods alleen te verlaten, wat door allen ten stelligste werd afgeraden met verwijzing naar de zware gevolgen, namelijk de uitvoering van een eerwraak bij terugkeer naar Irak.

Verzoekende partij heeft tijdens onderhoud ook gezegd dat ze na aankomst in België alleen clandestien met haar schoonzus contact heeft gehad. Enkel die laatste info is in de notities terug te vinden op p. 9. In zijn beslissing om het verzoek van Mevrouw A.T. niet-ontvankelijk te verklaren doet het CGVS het verzoek af als " opportunistisch " en voert hiervoor 7 redenen aan (zie p. 3):

(1) Plots uit Duitsland van uw man wegloopt zonder effectief een scheiding aan te vragen.

Verzoekende partij wil opmerken dat ze niet uit de echt kan scheiden omdat haar echtgenoot in het bezit is van de huwelijksakte en alle andere papieren die noodzakelijk zijn om een echtscheiding te voltrekken.

(2) Uw echtgenoot verlaat zonder voorafgaand enige relationele problemen met hem gehad te hebben.

Verzoekende partij had inderdaad tot het vertrek naar Duitsland geen relationele problemen met haar echtgenoot maar de spanningen rond het al dan niet verder verblijf in Duitsland hebben zich gaandeweg tijdens het verblijf in Duitsland opgebouwd om uiteindelijk te resulteren in het vertrek van verzoekende partij.

(3) Hem verliet zonder zwaarwichtige aanleiding.

Mocht het CGVS verzoekende partij de tijd gegeven hebben om verbeteringen aan te brengen aan de notities van het persoonlijk onderhoud van 31/08/2020 dan zou het geweten hebben dat verzoekende

partij in Duitsland niet verbleven heeft in de niet-bestaande stad Halbstadt (zie p. 3 van de notities) maar wel in de stad Halberstadt. Als verzoekende partij in haar onderhoud wees op het feit dat het leven in Duitsland haar te zwaar viel had ze het niet alleen over de benarde leefomstandigheden wat betreft de materiele opvang maar ook over de zeer vijandige sfeer die over deze stad hin. Verzoekende partij is ervan overtuigd dat bij het CGVS een belletje had gerinkeld bij het vallen van de naam Halberstadt. De mistoestanden en het geweld gepleegd op vluchtelingen haalde in 2019 de internationale pers. In bijlage voegt verzoekende partij kopie van een artikel getiteld " Halberstadt : Refugees attacked by security guards " van 09/08/2019 dat de toestand beschreef een paar weken voor het vertrek van Mevrouw A.T. uit Duitsland. Verzoekende partij hoopt te mogen aannemen dat het CGVS niet langer van oordeel is dat verzoekende partij geen zwaarwichtige reden had om Duitsland te verlaten.

(4) rijst de vraag wat uw motief dan moet geweest zijn om terug naar België te vertrekken. Verzoekende partij heeft in beide verhoren na haar terugkeer naar België duidelijk gemaakt dat haar motief was om in betere materiele omstandigheden en in een niet-vijandige omgeving te kunnen verblijven. Verzoekende partij heeft in België een klein netwerk van mensen waar ze in geval van nood (bv geen noodopvang of bij ziekte) even voor korte tijd kan verblijven.

(5) Vragenlijst van DVZ en verklaring van Mevrouw A.T..

De bestreden beslissing verwijst op p. 3 naar de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken waar verzoekende partij het volgende zou verklaard hebben : " We willen een verblijfsvergunning hebben, we willen ons hier settlen."

Vooraf wil verzoekende partij opmerken dat Mevrouw A.T. nederlandsonkundig is en en niet vergezeld was van iemand die wel Nederlands kent. Het verslag is noch door haar, noch door een door haar aangestelde persoon goedgekeurd. Verzoekende partij heeft bij het verhoor van 31/08/2020 onmiddellijk verklaard dat ze niet gezegd heeft wat haar in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken in de mond werd gelegd (zie p. 9 van het persoonlijk onderhoud van 31/08/2020).

Het valt op dat gedurende het ganse onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken Mevrouw A.T. het heeft over haar persoonlijke situatie na verlating van haar echtgenoot en dat ze plannen maakt om haar leven te plannen zonder dat haar man er nog een rol in speelt. Verzoekende partij is van oordeel dat ook hier zich een probleem van vertaling gesteld heeft en Mevrouw A.T., ofwel zich slecht heeft uitgedrukt, ofwel verkeerd vertaald werd door de tolk. Mevrouw T. is opgevoed in een Iraakse dialectversie van het Arabisch, haar tongval en de gebrekkige kennis van de woordenschat en grammatica die ze in het Arabisch van de Syrische tolk kan leggen hebben tot die foute verwoording geleid. Verzoekende partij heeft in haar antwoord geen meervoudvorm gebruikt maar heeft, in lijn met alles wat ze voorafgaand geantwoord heeft, gezegd dat ze een dak boven haar hoofd wou en zich in België wou vestigen.

(6) CGVS betwist eerwraak niet maar die wordt niet langer d'office uitgevoerd.

Het CGVS betwist niet dat verzoekende partij het risico loopt slachtoffer te worden van eerwraak maar dat " ... in geval van een scheiding tussen man en vrouw niet langer d'office wordt uitgevoerd"

Zoals reeds hoger aangegeven heeft verzoekende partij voor haar terugkeer naar België veelvuldige contacten gehad met zowel haar familie als haar schoonfamilie. Contacten in de beide families wezen uit dat iedereen zich verzette tegen het voornemen om bij de echtgenoot weg te gaan en iedereen Mevrouw A.T. er op wees dat bij terugkeer zij door een van haar broers zou vermoord worden om de eer van de eigen familie te herstellen. Verzoekende partij heeft in bijlage een artikel van 22 augustus 2020 over geweld op vrouwen gevoegd en een lijst met linken naar voorbeelden van zaken waarin eerwraak nog werd uitgevoerd zelfs in zaken waar vooraf, tussen betrokkene en haar familie in bijzijn van de politie, een akkoord ondertekend werd dat een eerwraak niet zou uitgevoerd worden. Verzoekende partij wijst er ook op dat haar familie afkomstig is uit een regio die een kleine 200 km verwijderd ligt van Bagdad waar getrouw het gewoonterecht eerwraak en geweld op vrouwen nog steeds de regel is. Verzoekende partij is bijgevolg van oordeel dat zij terecht een " gegronde vrees voor vervolging " heeft in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. De rechtsleer is het erover eens (zie bv Luc Denys, Overzicht van het vreemdelingenrecht, p. 558) dat er geen absolute zekerheid op vervolging moet bestaan. Verwijzend naar het mijlpaalarrest van het Amerikaans Hooggerechtshof van 9 maart 1987 in de zaak INS v. Cardoza Fonseca is volgens deze laatste auteur " ... een redelijke kans dat de vervolging zal plaatshebben, dat dit aannemelijk is, is voldoende."

(7) CGVS stelt dat u geen ernstige pogingen hebt ondernomen om een oplossing te vinden.

Verzoekende partij heeft terwijl ze in Duitsland was, zoals hoger aangegeven wel degelijk geprobeerd begrip te verwerven voor haar beslissing maar ze botste op een muur van totaal onbegrip. Het klopt dat, nadat ze in België is aangekomen ze met uitzondering van haar schoonzus geen contact meer gehad

heeft met haar familie omdat het zinloos was te blijven proberen ze te overtuigen. Mevrouw A.T. heeft geen zus en enkel haar schoonzus gaf een luisterend oor. Maar ook deze schoonzus heeft terwijl ze begrip opbracht altijd gesteld dat een van haar beide broers haar zou vermoorden om de eer van de familie te redden. Aangezien uit de verklaringen van verzoekende partij duidelijk gebleken is, minstens voldoende ernstig naar voor gekomen is, dat zij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat haar leven in gevaar is in het land van herkomst en dat de vele uitgevoerde eremoorden in Irak de onwil of de onbekwaamheid van de overheid bewijzen om bescherming te bieden. Verzoekende partij vraagt zich terecht af in welke mate er sprake kan zijn van een degelijk onderzoek ten gronde, als men zelfs niet wacht op de bemerkingen van verzoekende partij op de notities van het onderhoud van 31/08/2020 waardoor zoals overvloedig hoger aangetoond zelfs niet in slaagt om een correcte weergave van de feiten te geven. De bestreden beslissing is dan ook uiterst onduidelijk en foutief wat haar motivering betreft, dit terwijl een voldoende grondig onderzoek moet worden gevoerd over het volledige dossier: [...]

Conclusie wat betreft het eerste middel.

Wanneer al deze elementen in hun context worden gezien, dan is het duidelijk dat geen van de argumenten van het Commissariaat-Generaal volstaan om te concluderen dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet-ontvankelijk zou zijn.

Verzoekende partij heeft een manifeste angst om teruggestuurd te worden en onderworpen te worden aan schendingen van de rechten van de mens zoals hierboven in het feitenrelaas reeds uiteengezet werd. De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”.

In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 33 van de conventie van Genève met betrekking tot de status van vluchteling van 8 juli 1951.

Zij ontwikkelt het middel als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing verzoekster de facto verplicht naar Irak terug te keren. Terwijl artikel 33 van de Conventie van Genève met betrekking tot de Status van Vluchteling van 8 juli 1951 (goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953) de verdragsluitende partijen verbiedt een vluchteling uit te wijzen of terug te drijven op welke manier dan ook naar de grens van het land waar haar leven of haar vrijheid zouden zijn bedreigd omwille van haar ras, haar religie, haar nationaliteit, van haar behoren tot een bepaalde sociale groep of omwille van haar politieke overtuiging. Zodat het Commissariaat-Generaal in elk geval de verplichting heeft na te gaan of er in casu sprake was van bedreiging van het leven en de vrijheid van verzoekende partij bij een terugkeer naar Irak. Uit de feitelijke gegevens blijkt dat deze verplichting niet op bevredigende wijze werd nageleefd. Doordat het Commissariaat-Generaal zonder meer het verzoek niet-ontvankelijk heeft verklaard, kon het zonder enig verder onderzoek de aanvraag van verzoekende partij afwijzen. Nochtans is er een reëel risico voor verzoekende partij op eerwraak zoals aangegeven in het eerste middel dat hier hoger ontwikkeld werd. Door niet te wachten op de bemerkingen van verzoekende partij bij de notities van het onderhoud van 31/08/2020 werd de bestreden beslissing genomen op een onvolledige en zelfs foutieve basis, werd op het nieuwe element van de eerwraak niet voldoende ingegaan en werd de verplichting om de verklaringen van verzoekende partij te toetsen aan hun waarachtigheid geschonden. Dat verzoekende partij tot op heden bevreemd is voor haar terugkeer naar Irak, is begrijpelijk nu ons nog zeer regelmatig berichten bereiken omtrent eremoorden en geweld op vrouwen, waardoor tot op heden nog veel slachtoffers vallen. Minstens kon het gevoerde gebrekkige onderzoek niet tot de genomen beslissing leiden. Het middel is derhalve gegrond.”

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de “artikelen 2, 3 en 5 lid 1 van het Europees verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.).”

Verzoekster zet het middel als volgt uiteen:

“Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar Irak terug te keren.

Terwijl artikel 2 van voormeld verdrag het recht op leven beschermt. Dat artikel 3 de verdragsluitende staten verbiedt personen te onderwerpen aan folteringen, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Dat artikel 5, lid 1 aan iedereen het recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid toekent.

De schending van artikel 3 door een staat kan niet alleen voortvloeien uit de rechtstreekse actie van deze staat, die zelf de vernederende of onmenselijke behandeling zou opleggen, maar eveneens uit het feit dat een staat zijn medewerking verleent op de een of andere manier aan een uitzetting naar een land waar een schending van artikel 3 dreigt. Zie in die zin EHRM, Soering tegen Verenigd Koninkrijk, 7.7.1989, serie A, nr. 161. Zodat verzoekende partij op basis van deze beslissing zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens. Verzoekende partij kan hiervoor verwijzen naar hetgeen hierboven in de ontwikkeling van het eerste middel reeds werd uiteengezet : bij een terugkeer zal - onafgezien van het gevaar dat in Irak nog steeds bestaat - onmiskenbaar een probleem hebben met het gewoonterecht en daarop gebaseerde rechtspraak. Verzoekende partij naar het supra vermeld arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 19 januari 2016, M.D. en M.A. / België, T. Vreemd. 2016, 253) waarin België veroordeeld werd wegens schending van artikel 3 EVRM. Verzoekende partij herhaalt dat zij van oordeel is dat in haar zaak het onderzoek naar het nieuwe element/feit gebeurd is op een te restrictieve wijze, terwijl van de overheid, ten gevolge van het absoluut karakter van artikel 3 van het EVRM en de onomkeerbare aard van de schade geleden als de vrees voor eerwraak zou uitgevoerd worden, een zo nauwlettend en nauwkeurig (“ attentif et rigoureux”) onderzoek gegrond op artikel 3 EVRM zich opdringt. Ook dit middel is derhalve gegrond.”

In een vierde middel beroept verzoekster zich op de schending van het redelijkheidsbeginsel. Zij meent dat geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd voorafgaand aan de beslissing en de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut voert verzoekster de schending aan van “het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”.

Zij betoogt als volgt:

“Verzoekende partij betwist niet dat de algemene veiligheidssituatie in Irak de laatste jaren verbeterd is maar is van oordeel dat haar persoonlijke veiligheid in Irak niet kan gewaarborgd worden. Zoals supra al meermaals aangehaald is en blijven het geweld op vrouwen en eremoorden fenomenen die de Iraakse overheden niet proberen of niet kunnen onder controle krijgen. Hieruit blijkt dat de situatie in geheel Irak op het punt van geweld tegen vrouwen en eremoorden zeer onveilig is en het geenszins aangewezen is om er iemand naartoe te sturen die zoals Mevrouw A.T. haar man verlaten heeft. Het Commissariaat-Generaal maakt zich er in de bestreden te gemakkelijk vanaf door enkel te verwijzen naar de verbeterde algemene veiligheidssituatie en de stellen dat eerwraak niet d'office wordt uitgevoerd in Irak. Voor verzoekende partij telt maar een ding : in België internationale of subsidiaire bescherming krijgen, in de wetenschap dat zij bijzonder groot gevaar loopt indien zij naar Irak zou moeten terugkeren en verplicht worden er te verblijven. De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd. Het middel is gegrond.”

2.2. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

- Kopie internationaal paspoort;
- Niet-verbeterde notities van CGVS onderhoud van 31/08/2020;
- Brieven toezending notities persoonlijk onderhoud en kennisgeving beslissing;
- Vragenlijst DVZ;
- Artikel: “Halberstadt: Refugees attacked by security guards” (09/08/2020);
- Artikel: “Wie beschermt Irakese vrouwen tegen huiselijk geweld” (22/08/2020);
- Lijst TV reportages m.b.t. geweld tegen vrouwen in Irak;
- Vier voor eensluidende verklaarde afschriften.

2.3. Bij aanvullende nota van 27 april 2021 brengt verweerder een update bij van de landeninformatie.

Beoordeling

3. De Raad stelt samen met verzoekster vast dat de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan verzoekster werd betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming (brief “kopie van de notities van het

persoonlijk onderhoud op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet van 30 september 2020; *“kennisgeving van beslissing”* van 30 september 2020).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze werd niet genomen in het kader van een grensprocedure bedoeld in artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/5quater, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt omtrent de mededeling van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud:

“Wanneer de artikelen 57/6, § 2, 57/6, § 3, 57/6/1, § 1 of 57/6/4 worden toegepast, kan een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud worden betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming”.

Te dezen dient verwezen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 23/2021 van 25 februari 2021 (BS. 20 april 2021) waarin wordt besloten tot de gedeeltelijke vernietiging van artikel 57/5quater, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Het Hof (cf. punt B.67.5.) stelt: *“Artikel 57/6, § 3, regelt de gevallen waarin een verzoek om internationale bescherming onontvankelijk kan worden verklaard en het vormt de omzetting in het intern recht van artikel 33, lid 2, van de « Procedurerichtlijn ». Uit de samenlezing van de artikelen 17, lid 5, 31, lid 8, 43, lid 1, a), en 33, lid 2, van de « Procedurerichtlijn » blijkt dat die richtlijn de betekening van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud, op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing waarbij uitspraak wordt gedaan over het verzoek om internationale bescherming, enkel toelaat wanneer de beslissingen gewezen met toepassing van artikel 57/6, § 3, van de wet van 15 december 1980 worden genomen in het kader van de grensprocedure bedoeld in artikel 57/6/4 van diezelfde wet.*

Bijgevolg schendt artikel 57/5quater, § 4, van de wet van 15 december 1980 artikel 32 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 17, lid 5, van de « Procedurerichtlijn », in zoverre het verwijst naar artikel 57/6, § 3, van de voormelde wet, voor wat de beslissingen over de ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming betreft die niet in het kader van de grensprocedure worden genomen.”

Het Hof concludeert: *“Bijgevolg moet de verwijzing naar artikel 57/6, § 2, worden vernietigd in artikel 57/5quater, § 4, van de wet van 15 december 1980, zoals dat artikel is ingevoegd bij artikel 39 van de wet van 21 november 2017. In diezelfde bepaling dient de verwijzing naar artikel 57/6, § 3, te worden vernietigd, in zoverre zij betrekking heeft op de beslissingen inzake ontvankelijkheid die niet worden genomen in het kader van de grensprocedure bedoeld in artikel 57/6/4 van de wet van 15 december 1980.”* (GwH nr. 23/2021 van 25 februari 2021, § B.67.6.).

Aldus heeft het Grondwettelijk Hof de verwijzing naar artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet in artikel 57/5quater, § 4 van de Vreemdelingenwet vernietigd in zoverre zij betrekking heeft op de beslissingen inzake ontvankelijkheid die niet worden genomen in het kader van de grensprocedure bedoeld in artikel 57/6/4.

Verzoekster bevindt zich te dezen in de situatie omschreven in artikel 57/6, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet dat stelt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:

[...]

5° de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming indient en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of door de verzoeker werden voorgelegd overeenkomstig artikel 57/6/2”.

Aangezien verzoekster zich bevindt in de situatie zoals omschreven in artikel 57/6, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet en de beslissing niet wordt genomen in het kader van een grensprocedure bedoeld in artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet, geldt de vernietiging van artikel 57/5quater, § 4 van de Vreemdelingenwet ingevolge het arrest van het Grondwettelijk Hof in voorliggend geval.

Gelet op wat voorafgaat, kleeft aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid die door de Raad niet kan worden hersteld en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 september 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS